

Sú agresívni, demolujú kostoly, prišli dobývať, bezpracne žiť z našej práce a obracať nás na svoju ideológiu. Dokedy im ešte budeme hovoriť „utečenci“?

- CZ24 News | 10. března 2020

EU: Novodobá masová migrácia neeurópskych etník do Európy je presne o tom istom, ako nespočetné migrácie v minulosti: o dobýjaní nových území. Zámerné zamlčovanie podstaty tohto javu masmédiami sa začína už od slova, ktorým sú označovaní: vraj sú to utečenci. Lenže pravdivé informovanie sa musí začať celkom iným slovom: dobyvatelia

Pred niekoľkými dňami grécke médiá priniesli obrázky ďalšieho kostola, ktorý „utečenci“ zdevastovali na ostrove Lesbos. Vraj preto, lebo to uráža ich vieru. Predstavte si to: že by ste sa rozhodli vystahovať do Egypta a tam rozmlátili mešitu, lebo uráža vašu kresťanskú vieru...

Európske médiá o tom takmer nepísali, veď načo vyvolávať zlé nálady, všakáno, ale zato písali o utečencoch, obetiach vojny v Sýrii. Nezaujíma ich, že drvivá väčšina tých „utečencov“ vôbec nie je zo Sýrie, a že oni ani nechcú ostať v Sýrii, ktorá je z čoraz väčšej časti oslobodená, či v Grécku alebo Maďarsku, ale chcú ísť do vybraných najlukratívnejších krajín. Globalizované masmédiá si zásadne nekladú ani otázku, prečo tí takzvaní „utečenci“ vlastne „utekajú“ do kresťanských krajín, ak im tak veľmi vadí kresťanstvo.

Všetky invázie cudzincov v uplynulých tisícročiach boli o tom istom: chceli si zväčšiť životný priestor. Tam, odkiaľ prichádzali, im bolo už tesno, možno boli sami ohrozovaní susedmi, možno ich už bolo príliš veľa, možno nebolo dosť potravy, a preto sa rozhodli vydobýť si nové územia. Presne tieto isté pohnútky ich masovo žnú do Európy aj dnes. A keďže Zem a jej zdroje majú svoje hranice, je logické, že to zákonite musí vždy byť na úkor niekoho iného.

Každé pomenovanie v sebe môže niesť aj emocionálny a významový náboj: nemusí byť neutrálne, ale môže byť aj negatívne, zdôrazňovať hrozbu, zlý úmysel, alebo naopak, môže byť pozitívne, obhajovať príčinu, či naznačovať povinnosť. Iste uznáte, že hovoriť o utečencoch je niečo celkom iné ako hovoriť napríklad o okupantoch, votrelcoch či invazistoch.

Ktoré pomenovanie je vhodnejšie? Ktoré pomenovanie lepšie vystihuje realitu, výsledok ich pôsobenia? Niektoré časti západoeurópskych miest sa už na Európu vôbec nepodobajú, to je výsledok príchodu „utečencov“. Ohrozujú, znásilňujú, podpaľujú, vytvárajú no-go zóny, kam sa neodvážia vstúpiť už ani polícia. To majú byť „utečenci“?

Treba to povedať úplne nahlas: neprestajné zámerné (a zákerné) používanie slova „utečenci“ masmédiami je hrubo zavádzajúce. Samotné to slovo zvýrazňuje nedotknuteľnosť, potrebu ochrany týchto ľudí a nevyhnutnosť ich prijatia. A tvrdošijné podsúvanie manipulatívneho obsahu tohto slova verejnosti je natolko hrubo neetické, že je to až vyslovene bezočivé.

EÚ je informačný žalár národov, v ktorom ľudia postihnutých regiónov nenachádzajú pomoc u úradov, polície, ale čo je smutnejšie, ani u tých, ktorí by mali ich bolestnú pravdu nahlas vykričať: novinárov. Ako to zákonite skončí, to dnes vidíme na niektorých gréckych ostrovoch. Úprimne: aké iné riešenie ostalo týmto ľuďom, než vyjsť do ulíc a začať sa masovo búriť proti... proti komu? Proti

utečencom? Nie, oni v tých hordách agresívnych mladých mužov naozaj nevidia utečencov: pre nich sú oddiely votrelcov, dobyvateľov. Že treba pomáhať utečencom? Ale kdeže – je to zúfalá sebaobranná vojna proti okupantom, dobyvateľom!

My by sme mali s Grékmi byť solidárni, lebo sa veľmi ľahko môže stať, že jedného dňa budeme aj my mať ten istý problém, ako majú dnes oni. Nie, dnes sa ich ešte naozaj nemusíme báť v našich uliciach, lebo ich tu takmer nemáme, na čo posmešne poukazujú zástancovia masovej migrácie. Vraj, akí sme poniektorí paranoidní, veď na našich uliciach migranta ani nestretnete, tak čoho sa báť... (Mimochodom, ak pred vami niekto použije tento idiotský argument, spýtajte sa ho, či má na chladničke dvere. Ak odpovie áno, tak sa ho môžete opýtať načo ich tam má, veď predsa stále má v chladničke potrebnú teplotu, tak načo dvere? Ak dotýčný vie, čo je analógia, možno pochopí...)

Ivan Lehotský